

A SZEMTELEN

Az Oroszlán estélyre hívta meg udvarképes alattvalóit.

A meghívás által kitüntetett állatok természetesen mindnyájan megjelentek, s mindenki azon volt, hogy a többiek meglássák, hogy ő is ott van a legelőkelőbbek között.

Az udvari estély fényes közönségének mulattatására a kamaráénekesek nagy hangversenyt rendeztek. Először a Fülemile énekelt. A vendégsereg igazán nagy gyönyörűséggel, mély csendben hallgatta a méltán híres énekest.

Egyszer azonban, éppen akkor, mikor a Fülemile valami halk, bánatos dalocskát énekelt, irtózatosan köhögni kezdett valaki. Mindenki arrafelé nézett, ahonnét a kellemetlenül zavaró köhögés hallatszott. Hát: a Bolha köhögött, aki egy Pincsi kutya bundájába kapaszkodva hívatlanul szemtelenkedett be a királyi termekbe!

A dal befejezése után a Pincsi kutya odaszólt a Bolhának:

– Miért köhögött?! Nem tudod, hogy furcsa, mikor a Bolha köhög?

– Tudom én – felelte a Bolha – , hogy ezt szokás mondani, de mert köhögtem, mindenki észrevette, hogy én is itt vagyok ám az előkelő társaságban!

Az Oroszlán nem tudta, hogy a Bolha hívatlan vendég, mert ráhagyta a főudvarmesterre, hogy azt hívja meg, akit akar. A főudvarmester nem mondta meg senkinek sem, hogy a Bolha hívatlanul szemtelenkedett be, mert igen restellte, hogy ilyesmi egyáltalában megtörténhetett annál az udvarnál, melynek ő a főmestere. A Pincsi kutya természetesen lapított, nehogy megtudja valaki, hogy ő hozta be a bundájában a Bolhát. Így a Bolha szépen ott maradt az úri társaságban, melynek tagjai a kitüntető meghívás által kiválasztottak sorában nyájasan üdvözölték.

Még a rátartós és büszke Zsiráf is, aki máskor még a köszönését se fogadta a Bolhának, most kedvesen köszöntötte, s meleg részvétellel kérdezte:

– Ugyan hol húlt meg, kedves Bolha barátom, hogy ennyire köhög?!

A szemtelen Bolha egész otthon érezte magát a fényes körben, s hogy bebizonyítsa, mennyire az előkelők közé való, mikor egyszer a Pincsi kutya ahhoz a kis csoporthoz közeledett, melyben ő vitte a szót, a legarcátlanabbul azt mondta:

– Igazán nem értem, hogy hívhatták meg ezt a Pincsi kutyát, aki egyebet sem tesz, csak illetlenül vakaródzik!

A Pincsi kutya meghallotta ezt a sértő megjegyzést, morgott is rá valamit a fogai között, de csak türtőztette magát, s odébb ment. A Bolha meg tovább feszeltgette, s ott ugrált előre-hátra az előkelőségek között.

Addig-addig ugrándozott, hogy nagyon megéhezett.

Noha igen nagy volt a kísértés, arra mégsem mert rávetemedni, hogy az előkelő társaság valamelyik tagját megcsípje, hiszen ebből nagy botrány kerekedhetett volna!

Hanem: itt van a Pincsi kutya! Ez – gondolta a Bolha magában – az iménti megjegyzésem után a világért sem fog vakaródzni!

Odaugrált tehát a Pincsi kutyához, s felpattant annak a derekára. A Pincsi kutya nyugodtan megvárta, míg az arcátlan elhelyezkedett, s nekikészülődött az evésnek, akkor aztán hirtelen odakapott, ahol a Bolha ült, s a fogai hegyével menten szétroppintotta a szemtelent!

Mindez olyan villámgyorsan történt, hogy az előkelő társaságban senki se vette észre, hogy a Pincsi kutya vakaródzott, de az se tűnt fel senkinek sem, hogy a Bolha – nem köhögött.